

מסורת הש"ס

(א) לעיל חג, (ב) [במדבר ו],
(ג) שייך לע"כ, (ד) גי' א"מ
מסכן הדיוט, (ה) שייך לע"כ.

תורה אור השלם

1. כל ימי חזיון לך של
נפש מת לא יבא:
במרכז ו ו
2. ומכה נפש בקצה
שלמנה נפש תחת
נפש: וירקא כד יח
-
- נוסחת הריב"ן**
- (א) לגורם שזה למדתי משום
האמור כחזיר דמיון כח:
(ב) של ספר: (ג) ומשמש:
(ד) דל: (ה) עשירין עד שאל
לאחרים יל בדין נדיר הטענה
למה תלמוד דנחמד כלל כדבר
על כל נוסחת מת חס:

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה עד שלא
וכו' כ"ג טו' הס"ד וז"ל
מ"ה ועד שלא יאמר
יש לי ברין דנזיר
מיטמא למת מצוה
דנאמר כלל כ"ג על כל:

גליון הש"ס

נמ' שומע אני אמר' נפש
בהמה. ע"י בילס דף כ"א
ע"א:

הגהות הנ"א

[א] גם' (מה) מו"מ (ועי' תוס')

הנהות מהר"ב

הַנִּשְׁבּוּרִים
 [א] וַתִּדְּבַר לְלִבּוֹ וְכִי
 וּמִסִּדֵּי הָאֵל הִלַּךְ בְּכֹחַ כְּחוֹ.
 מִן מִסֵּה וּמִסֵּה דְכָמָה
 וּמִסֵּה וְנִיב וְלֹא מִסֵּה כִּין
 עֲדִין הָאֵל סִבְרָה כִּין
 שְׁשַׁע אֲלֵי חֵטְא חֵטְא
 [ב] דִּיָּה אֵל אִינוּ וְכִי שְׁחֵר
 בְּכִיָּה עֵינֵה בְּכִיָּה וּמִסֵּה
 חֵטְא בְּכִיָּה הִיטֵט. חֵטְא
 [ג] דִּיָּה וְעַד שְׁלֹא יֵאמַר חֵטְא
 בְּכִיָּה אֵל בְּלֹךְ. חֵטְא
 חֵטְא הִיטֵט כֹּה מֵחַ חֵטְא
 כִּלְי וְכִי עֵיב חֵטְא
 חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא
 חֵטְא חֵטְא חֵטְא חֵטְא

הגהות התוספות

1. צ"ל על גופם מהם. 2. צ"ל
- והפיה אין. 3. צ"ל דלים.
4. צ"ל אכל לא. 5. צ"ל
- אפילו גופם. 6. צ"ל ומפיק
- ליה מהארץ. 7. צ"ל הדיוט.
8. מחזיקה או עד תיבה
- לגופיה אין כח מקומו אלא
- הוא דיבור בנפשו ופיך
- אחר דיבור זה.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

לגוריה שוב (לכרדי) ב' דניאל רבי אומר. לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו
לא יטמא להם במותם כי מור וגו' והיא קרא במזר כמביב: א' א' י.
משיטמא לאביו ולאמו בנגעם ובזיבתם אלא מזר כ"ג מנין: אמר
לא יאמר אמו כ"ג. שם לנו ללמוד מן הדין שאינו מיטמא ב' שהיא

ק"ו הוא כ' אין כהן הדיוט מיטמא
לחצוי אלף אס קן ישט לחצי מאכיו:
אין כ"ג מיטמא לחצוי מאמיו ולא
מאכיו ולא אפי' לאצוי אע"פ שזין
כהן הדיוט מיטמא לחצוי אלף בשביל
שלא מכה אצוי: אס וזכיה מן הדין.
אס למדח מן הדין שזין כ"ג מיטמא
לחצוי מה תלמוד לומר אמו אלף
מפניה כ' אשכחן כ"ג. דמיטמא
לחצוי מזהו זר מנגן: ע"ל ע"ג (כז)
נפש מה נפש אדם הכתוב מדבר.
שלא מצוי שקורא נפש מה אלף אדם
נבלד: נפש המתמאה ע"ה לאדם
נפשה. אפי' אין שנועם מהו בשלה
הכתוב מדבר ואחו וו נפש אדם ולא
נפש בהמה וכיון דעל נפש מה לא
יבא מדבר נפש אדם ומשמע בין
קרויבין בין רחוקים ולמה לחזי הכתוב
ואמור לאצוי ולאמו ולא אמו הוא
(ד)לח מיטמא כ' עד שלא יאמר.
שמיטמא למת מזה הייתי מביאו מן
הדין שזר מיטמא לחצוי מזה מה
כ"ג כ' (א) (א) נאמור כלות כ"ג. ע"ה
בן נפשות מה אין יבא ואמור כלל
בבזיר על נפש מה דכל נפש במשמע
בין קרויבין בין רחוקים מה כלל
האמור כ"ג כ' אף כלל האמור
בבזיר לאצוי ולאמו אינו מיטמא
כלל מיטמא למת מזה:

ומה

ולאמו לגזירה שוה לכדרכי דתניא ^ארבי אומר גבי נזיר כמותם אינו מיטמא * אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם ואין לי אלא בנזיר ככהן גדול מנין אמרת לא יאמר אמו בכ"ג שאין ת"ל שהרי ק"ו הוא ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו אין כהן גדול מיטמא לאביו מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמו וזכייה מהדין מה ת"ל אמו ככהן גדול מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שוה נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו בכ"ג מה אמו האמור בבנזיר כמותם אינו מיטמא * אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם אף אמו האמור בכ"ג כמותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעם ולזיבתם אשכחן כ"ג נזיר מגזל דתניא וכל ימי הזיור לה' על נפש [א] מת לא יבא * שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע כענין שנאמר ימכה נפש בהמה ת"ל על נפש מת לא יבא בבגוש אדם הכתוב מדבר ר' ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר לא יבא בגופשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה עיד שלא יאמר יש לי ברין ומה כ"ג קדושתו קדושת עולם מיטמא למת מצוה נזיר שאין קדושתו קדושת עולם אינו דין שמיטמא למת אינו מביא קרבן על טומאתו תאמר בנזיר מביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה ל מיטמא למת מצוה או אינו מיטמא לאביו ורת ק"ו ומה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין אינו יטמא לקרובין אינו דין שלא יטמא לשאר מתי

הא

21

מת.

עין משפט
נר מצוה

א"א ב מ"י פט"ו מהל'
טומאת אוכלין הל' ט
פתג עשין רמ:

מוסף רש"י

אבל מטמא הוא. בין נזיר
בין כהן לנגעם ולדיובתם.
ואינם עוברים במגע הזב לא
משום לא יחלל ולא משום
לא יטמא (לעיל חג).

פי' הרא"ש

[illegible]

וְלֵאמֹר שנכתב בב"ז אגודה שזה. לגור דכתיב נגזר לא יטמא להם צמחם ודרשין צמחם יחזירא דהא כתיב צרפיה דקדקא על כל נפשות מת' למה לי צמחם לומר לך צמחם הוא דאזינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולחיצתם נראה דעיקר קרא לנגעם

אֵלֶּטֶרֶךְ דָּסִ"ד אַמִּיגָה דַּמְלוּרֶע חֲסִיד
כַּחַת וְלִיבְחֶם נֶקֶט אֲבָב נֶעֱמֵס:
וְאֵין זֵי אִיגָה בְּגִידֵי שְׂמֹרֶת לִיטְמַח
לְנֶעֱמֵס וְלִיבְחֶם: כִּיג מִנִּין
אִמְרַת לֹא יִאֲמַר אֲנוּ צִיבִיג לִשְׁנֵי
נֶרְיִ: וְמֵה נִמְקֹס שְׂכָהּ הַדִּיּוּט
וְטִטְמַח לִלְחֹיו מֵאֲבִיו. דְּכִיבִי לִלְחֹיו
וְסִבְרִי לִיֵּה דְגַמַּר אַחֻזָּה אַחֻזָּה מִבְּנֵי
יַעֲקֹב בִּי דִּקֵּי וְלִפְלִין לַעֲשֵׂי כִּיבֹס
צִיבֹתֹת (ד' ח' ה') הִרֵי עִדִּיפֹת מִשְׁפַּחַת
אֶב מִמִּשְׁפַּחַת אֶס לְגַבִּי כֶּסֶן הַדִּיּוּט
אִיִּין: כִּיג מִטְמַח לִלְחֹיו (מִאֲנוּ) שְׂאִין
כֶּסֶן הַדִּיּוּט מִיטְמַח לִלְחֹיו אַחֻזָּה
אִיִּין דִּין שְׂאִין כִּיג מִטְמַח לִלְחֹיו: אַחֻזָּה
וְסִבְרִי מִן הַדִּין אִיבִי מֵה מִזֵּל אֲמו
בְּצִיבִיג. וְזֹ"ס וְמֵה נֶרְיִךְ קֵל וְחוּמֶה הִרֵי
כִּבְר אֲמַר דַּעַל כֹּל נִפְשֹׁת מֵת אֹחֵר
רַחֲמָנֵה אֲקֻרְבִּינֵה וְעַל כִּרְכָּךְ דְּפִרְשִׁי
וְאֲמוּ מִן כִּלְלֵה הַקְּרִיבִיג אִיבִי לִמֵּה
כִּיבִי אֲמוּ צִיבֹרֵס עַל כִּרְכָּךְ מִיִּיחֶרָה
לְגִיסִי וְיִיזֵל דִּחֵי לֹאֹ קִי"ו הִוֵּה אַמִּיגָה
אֲמַר דְּאֲכָר לִלְחֹיו מַעַל כֹּל נִפְשֹׁת
מֵת וְכִיבִי נִמִּי לְגַבִּי לֹאֹ לִמְטֹי
מֵה מִזֹּהֶה אֲלֵלָה לִמְטֹיִי אֶס דְּמִיטְמַח
לֵה דִּהִוֵּה אַמִּיגָה דְּוֹקֵא קְרִיבִיג דְּמִזֵּד
הַקְּרִיב דְּגִרְעִי טִיפִי מִשּׁוֹם דְּאִיֵּה
אוֹרְכָה וְדֹרִית אֲלֵלָה חֻקֵּה צִעֲלֵה
אֲבָב אֲמוּ דְּוִדִּי יִלְדֹתוּ לִיטְמַח לֵה
דְּאֲמַר לִקְמֹן הֵאֵן סִבְרָה ע"כ אֵלֶּטֶרֶךְ
כֶּסֶן וְחוּמֶה לִלְמַד לִלְחֵין וְזֹ סִבְרָה שְׂהִיר
בְּקֵל הַדִּיּוּט אֲנוּ מִחֲסִיבִיג אוֹרְכָה
לִדְכָּ טִיפִי מִן הֵאֵס מִשְׁפַּחַת אִיִּיחֶרָה
אֲבִיו וְאֲמוּ כִּבְהֵן גְּדוֹל אֲבִיו לִוְמֶר
דְּמִיטְמַח לִמֵּת מִזֹּהֶה וְאֲמוּ לְגִירָה שׁוֹה
וְאֶס אֲמַר אֲכִיבִי מִנִּין דְּאֲבִיו דִּלָּא
לִיטְמַח לִלְחֹיו הֵאֵן אֵלֶּטֶרֶךְ לְגֹסִיֶּה דִּלָּא
לִיטְמַח לִלְחֹיו לִמְטֹיִי אֲבִיו דִּיטְמַח

תפס לדין ק"ו לרווחא דמלתא כק"ו דלעיל והך דרייתא כרבי ישמעאל
 ע"ש קאמר ליה אבא לר' ישמעאל בלחא ק"ו אימר לאמו שהיא בכלל שאר
 דרואי ולתרו דלית לה הך קרבות דלקמן הלכך י"ז כתיב על כל נפשות
 שוא וקל וחומר לרווחא דמלתא: **הכ"ב** גרסינן אשבחנא בהן גרוא
 וזו כמו שמו שמו ולומדים כהן גדול ממזר לענין נגעס חיובתא דר"ז
 נראה למחר"ק א' לאו דנפקא לן מת מזוה בניזר מקרא אחריתא
 ענין דמטוירי נגעס חיובתא בין בכהן הדייט ובין בכהן גדול כ"ז י"ז
 להכי איטריך מליף מת מזוה בניזר מקרא אחריתא: **כ"ל** י"ז
 לא כתיב מת אלא נפש שנאמר ומתה נפש בזהמי שלמה: ח"ל נפש מת
 והמת יהיה לו מת סתמא איקרי נפש מת לא איקרי: **ר'** ישמעאל
 שהטמא בזהמי היינו בזהל הכבוד מדבר ואילו בזהל לא נמנחה
 וזוהו לא יטמא להם בזהמי: לאביו ולאמו אתי מיטמא אבא מיטמא
 קרובין ולאמו לגויה שם וזהו דלכרזי ולאחי אתי מזוה א' ומתפי' לו
 מנה ידע בטוב דלא נסיק מת מזוה אלא מלאחי והאי דקאמר לאביו
 בניזר דמיטמא לתת מזוה י"ז בין בקל וחומר לתשמע מיניה
 לתת מיתמא: מקרא דלעיל **א"ו** אפי' אלא כל כתיב לאביו ולאמו
 שמה אקרוינא אברהם רחמנא מנא **א"ו** שמי' עקב יליסח וזהו וילתא
 : אמרת ק"ו. וימכהן גדול' דעל כרחק קברא זאת לא אחימת היא
 : איהות בב"ג. על כל נפשות מת לא יבא: ונאמר כללות בניזר. ע"כ (ובל)
 מליף מניזר מנ"כ"ג לענין מת מזוה היא איכא למיפקר מת לב"ג
 ענין מת מזוה נפש מליף אלא ב' לומר דלאחי ולאמו בניזר מיתמא
 בלא דיעני דהיינו קרובים נמי דילפינן להו מכללות דכ"ג ז' א"ו כלך
 גטריך לגויה והאי דקאמר אף כללות דאדמינן בניזר מיטמא לתת
 בזהל הכי: **ה"א** טיבעי ליה לאביו ואמאמו טעם. שמינ מיטמא
 לאביו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones